

גליון מס' 183
פרשת אמור
י"ח אייר תשפ"א

לע"נ מורנו ורבנו הרב חיים אבישלום כהן זצוק"ל

ברכת חיים

מדורות ל"ג בעומר

ראוי להבין מהו הטעם שמרבים בנרות ומדליקים מדורות ביום זה:

יום הסתלקותו של התנא האלקי התמלא כל ביתו אור, ואש הייתה מלהטת מסביב לכל הבית בשעה שגילה את סודות התורה, הם האדרא זוטא ולא היו יכולים להיכנס לביתו. ולכן מדליקים מדורות גדולות כנגד האור הגדול שרבי שמעון חידש וגילה באותו היום, והם כמו נר נשמה גדול. ובאותו יום מרומם לא שקעה השמש עד שסיים למסור את כל החידושים וסודות התורה (בני יששכר)

בספר זיו המנהגים (עמוד ק"ה) הובא שהמדורות הן לזכר המשואות שהיו מדליקים כדי להודיע על קידוש החודש ובהיות שהרומאים אסרו לעשות כן לכן היו המדורות סמל לנס המרד, ולכן בהילולת רבי שמעון שהיה המורד הגדול ברומאים מדליקים מדורות על קברו להורות על מאבקו ברומאים.

טעם נוסף: את האמרה המובאת בגמרא (ב"מ נט. וברכות מג. וסוטה ו. וכתובות סז.) "נח לו לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים" אמר רבי שמעון, ולכן ביום

הילולתו אנו עושים מדורות גדולות ככבשן האש לזכור ולהזכיר שנוח לו לאדם שיפיל עצמו למדורת אש ואל ילבין פני חברו.

קידוש ה'

כתב המשנה ברורה: צריך לכווין ביותר בקדושה לקדש את ה' יתברך, ובזכות זה, ישרה עליו ה' יתברך קדושה מלמעלה, ויכון לקיים הפסוק "ונקדשתי בתוך בני ישראל", והאר"י ז"ל היה מזהיר מאוד על זה. ולדעת הזוהר, מקיימים עניין זה כשאומרים קדיש וקדושה ומקיימים מצות עשה של "ונקדשתי בתוך בני ישראל".

בספר "שומר אמונים" מובא ענין נורא: סיפר רבי ישמעאל כהן גדול שזכה לגילויים נוראים, שהיה מדבר עימו מלאך 'שר הפנים', ואמר לו ידידי שב בחקי ואגיד לך מה תהא על ישראל, ישבתי בחיקו והיה בוכה והיו דמעות יורדות מעיניו ונופלות עלי, אמרתי לו: הדר זיוי מפני אתה בוכה, אמר לי, ידידי, בא ואניסוך ואראך מה גנוח לישראל עם הקודש תפסני בידו והכניסני לחדרי חדרים ולגנזי גנזים ולאצרות ונטל את הפנקסים והראני אגדות בהם כתובות צרות משונות זו מזו, אמרתי לו הללו למי הן, אמר לי לישראל, אמרתי לו יכולים ישראל לעמוד בהם? אמר לי, בא למחר ואודיעך צרות משונות מאלו. למחר, הראני צרות משונות מן הראשונות וקשות, אשר למוות - למוות ואשר לחרב - לחרב ואשר לרעב - לרעב ואשר לשבי - לשבי, אמרתי לו הדר זיוי, כל כך חטאו ישראל? אמר לי, בכל יום מתחדשות גזירות קשות מאלו, וכיון שנכנסים ישראל לבתי כנסיות ולבתי מדרשות ועונים "יהא שמייה רבא", אין אנו מניחים אותם לצאת מחדרי חדרים. הרי תראה אחי אהובי, שאפילו נגזר על ישראל כמה גזירות, על ידי עניית יהא שמייה רבא מתעכבות הן שלא לצאת לחוץ.

כתב החפץ חיים (סוף ספר שמירת הלשון): מה מאוד צריך האדם להתחזק לשמור שלא לבטל אמירת הקדושה ואמן יהא שמייה רבה, שהנה ידוע מה שאמרו חכמים, שלמעלה יש כמה אלפי רבבות מלאכי השרת שאומרים קדושה בכל יום תמיד באימה ובריאה. ומובא בתנא דבי אליהו (פרק ט"ז) שיש ארבע מאות ותשעים וששה אלפים רבבות מלאכי השרת שעומדין לפניו ומקדשין שמו הגדול בכל יום תמיד מייציאת החמה עד שקיעתה אומרים "קדוש קדוש קדוש", ומשקיעת החמה עד יציאתה אומרים "ברוך כבוד ה' ממקומו". וכמה יתיביש האדם בבואו לעולם העליון ויראה את כל הרעש הגדול היוצא מאלפי רבבות מלאכים קדושים שמקדשים ומשבחים שמו של הקב"ה שיצרים ובראם בחדוה ובשמחה, כשיזכור, כשהיה בעולם העשייה, נתן לו הקב"ה גם כן את המעלה הזאת לפאר ולהקדיש את שמו הגדול תמיד בכל עת כצבא המרום במקום והוא התעצל וביטל זאת בחפץ נפשו. והעיקר, שיתבונן בימי חייו, שתגיע עת שיחפורך בכל נפשו לפאר ולקדש את שם ה', אבל לא תהיה לו רשות לכך, כי אם בעודו בחייו בעולם הזה.

זמני הדלקת נרות:

פרשת אמור

כניסת השבת

19:01

צאת השבת

20:00

ר"ת 20:35

ידוע מה שסיפר המקובל הצדיק רבי אשר זעליג מרגליות זי"ע (הובא בספר הילולא דרבי שמעון בר יוחאי) מה שענינו ראו ולא זר בל"ג בעומר בשנת תרפ"ג בעת שהגיעה אשה אחת למירון ובנה הקטן עמה בן שנולד לה לאחר שנים רבות של צפיה לישועה והבטיחו היא ובעלה שאם יזכו לבן יביאוהו מירונה לגזוז פאות ראשו בשמחת החלאקע ואכן תפילתם נענתה ולתקופת השנה נולד להם בן למזל טוב וכאשר הבטיחו כן קיימו. משבא הילד לגיל שלוש הביאה אותו אמו לתגלחת בציונו של רבי שמעון בר יוחאי [ואילו אביו נשאר בביתו ולא עלה לעלית מירונה] והנה באותה שנה היה ל"ג בעומר ביום ששי בשבת, ורוב העם נשארו לשבות שבתם בצילא דמהימנותא סמוך לציון הקדוש.

ביום שבת קודש בעת שהתפלל המקובל רבי אשר מרגליות תפלת מוסף במנין האחרון סמוך לחצות היום נשמע לפתע קול רעש גדול מאחד החדרים הקטנים הבנויים מעל הציון - כי באותו פרק אחזה מחלת הח"ר [הולירע] הנוראה את הילד הנ"ל ושבק חיים לכל חי, וכפי שמעיד הגרא"ז מרגליות בכתביו "אני בעיני ראיתי את הילד מונח על הארץ ירוק ומת" וציוו הרופאים שהיו שם מטעם הממשלה בצפת לעשות הסגר על הציון כי היתה מחלה זו מסוכנת ומדבקת, השערים ננעלו ואין יוצא ואין בא, ושאות נוראות החלו להישמע, אבות נשארו מבחוץ ועוללים בתוך המערה, ונשמע קול צעקה ובכיה בכל המקום ההוא ועל כולם נשמע קול בכיה של אם הילד שמת, אשר הוא בנה הראשון והיחיד שהובא לתגלחתו הראשונה ונהפכה שמחתה לתוגה, ולא היה איש מהנמצאים שהיה יכול לעשות קידוש - מרוב צער. לפתע קמה אם הילד וחגרה מותניה כאשת חיל, נטלה את בנה המת על ידיה וירדה עמו למטה לבית הכנסת שעל הציון הקדוש ובקול מר צווחה: רבי שמעון רבי שמעון... הנה הבאתי הלום את בני יחידי אשר נתן לי ה' בזכותך וקיימתי נדרי להביאו לכאן. אל נא תשבית את שמחתי ואת שמחת בעלי היושב ומצפה לנו שנחזור מציון קדשך... ואחר כך קמה ואמרה צדיק צדיק הנני מניחתו לפניך כמו שהוא ואנא ממך, אל תביישני ואל תשיב פני ריקם, ותחזירו לפני חי ובריא כמו שהבאתיו אתמול לפניך ויתקדש שם שמים ושמן בעולם וידעו הכל כי יש ה' וצדיקים שופטים בארץ ולסגולה סגרה את הדלת ורק הילד נשאר שמה. כעבור איזה רגעים והקול נשמע מבית הכנסת - צעקת הילד לאמו, והחכם שהיה שם פתח הדלת והנה הילד קם על רגליו וצועק: אמי תני לי מים כי צמא אני ונעשה שם רעש גדול מתחייית הילד המת וכל הקהל באו לראות את הילד החי ועמדו כולם וביכרו ברכת "מחיה המתים", ואפילו אנשי השלטון הגויים השתאו לראות את הנס הגדול ופתחו את שערי המערה לרווחה לכל הבאים. [ואמרו: שמעון בר יוחאי - גי' מחיה מתים].

אף הגרא"ז מרגליות סיפר על עצמו שסבל כאבים ויסורים בגרונו והרופאים המליצו לו על ניתוח אולם הוא חשש מכך מאוד על כן נסע למירון וגמר תהלים על הציון הקדוש באמצע אמירתו תקף אותו שיעול חזק אשר גרם לו להקיא דם ועמו יצאה כל הפסולת שהייתה תקועה בגרונו ושוב לא נצרך לניתוח כלל. באמת אמרו שאין כל ספק שאם יעמוד אדם בציון הקדוש ויזעק ויתפלל ולא יפסיק כאותה אם רחמניה שצווחה וזעקה על חיי בנה, יפעל כל משאלות לבו בכל מיני ישועות, אפילו אם יצטרך רבי שמעון לפעול אצל היושב במרומים לשדד עבורו את כל מערכות הטבע, אלא שעליו לבקש כאותה אם המבקשת על חיי בנה היחיד. והרב הקדוש הצמח צדק זי"ע היה אומר שמירון (ללא אות יו"ד) הוא ר"ת מ'לך ר'ופא נ'אמן ו'רחמן (לוח היום יום הילולא דרבי שמעון בר יוחאי בשם הלחם שלמה משמלה). (באר הפרשה).

היום האחרון של רבי שמעון בר יוחאי

באותו היום בו רבי שמעון הסתלק מן העולם, היה מצוה את בני ביתו כדרך בני האדם לפני הסתלקותם וגם היה מסדר לעצמו סתרי התורה שהיה בדעתו לגלותם, התאספו החברים לביתו של רבי שמעון כדי לשמוע ממנו רזי התורה ולהיות נוכחים בעת הסתלקותו והיו לפניו רבי אלעזר בנו ורבי אבא ושאר חבריא והיה ביתו מלא מחכמי הדור שבאו לבקרו בחליו. כשהרים רבי שמעון את עיניו ראה שהתמלא הבית במבקרים רבים בכה רבי שמעון על שלא נתגלתה השכינה באש כמו שהייתה רגילה תמיד [ולכן היו יכולים להיכנס אל ביתו ללא רשות] ואמר: בזמן אחר שהייתי חולה אז היה רבי פנחס בן יאיר

בא לבקרני ועד שבררתי מקומי בגן עדן אצל אחיה השלוני הנביא, המתינו לי עד עתה והוסיפו לי שנות חיים וכשחזרתי מגן עדן וחזרתי לבריאותי, היתה אש השכינה מסובבת אותי תמיד ומעולם לא נפסקה ולא היו יכולים להיכנס לביתי בלא רשות ועתה אני רואה שנפסק האש ולכן נתמלא הבית מן הבקרים. בעוד שהיו יושבים החכמים פתח רבי שמעון את עיניו לראות מראות אלוקים וראה מה שראה ומיד סיבבה אש השכינה את כל החכמים שישבו בבית ולא יכלו לסבול אותה ויצאו החכמים והחברים ונשארו בבית רק רבי אלעזר בנו ורבי אבא, ושאר החברים ישבו בחוץ והמתינו לראות איך תהיה הסתלקותו של רבי שמעון. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בנו" צא וראה אם ישנו כאן רבי יצחק שאני ערבתי בעדו להוליכו לגן עדן בעת הסתלקותי אמור לו שישדר דבריו ויכתוב צוואה לאנשי ביתו ויתפלל על עצמו כדרך בני אדם לפני מיתתם ואחר כך יבוא לשבת אצלי כי משיכנס למחיצתי אין לו רשות לצאת ולא לדבר כלום, אשרי חלקו שיזכה לעלות עמי יחד לגן עדן.

קם רבי שמעון לכבד השכינה ונשמות הצדיקים, ומיד ישב ושחק ושמח לקראת ביאת השכינה ושאל אפוא הם החברים שהיו באדרא רבה למה יצאו לחוץ עם שאר החכמים, קם רבי אלעזר והכניס אותם ונכנסו עמהם חכמים אחרים וישבו כולם לפני רבי שמעון. הרים רבי שמעון את ידיו והתפלל תפלתו בהרמת ידיים שלא ישל ושלא יטעה בגילוי רזי התורה והיה שמח על מנת חלקו ואמר כי רק החברים שהיו נמצאים באדרא רבה יזמנו כאן לשמוע את הסודות שיגלה. יצאו כל החכמים ונשארו שם ששה חכמים: רבי אלעזר בנו, רבי אבא, רבי יהודה, רבי יוסי, ורבי חייא, ובתוך כך נכנס רבי יצחק. אמר רבי שמעון לרבי יצחק כמה יפה חלקך כמה שמחה צריכה להתווסף לך ביום הזה שאתה זוכה להסתלק מן העולם עמי ביחד. ישב רבי אבא אחרי כתפיו של רבי שמעון ורבי אלעזר נשאר לפניו.

אמר רבי שמעון, הנה עתה שנתגלתה השכינה מוכח שכעת הוא עת רצון לגלות סודות התורה ואני רוצה להכנס בלי שום בושא לעולם הבא, לכן הנה אותם דברים הקדושים שלא גיליתי עד עתה והם סודות התורה של תיקוני הפרצופים של אבא ואימא שלא גיליתי באדרא רבה, עתה אני רוצה לגלותם לפני השכינה שלא יאמרו עלי בגן עדן כי בחסרון נסתלקתי מן העולם, ועד עתה הם היו שמורים ונעלמים בלבי כי דעתי היתה שלא לגלותם בעולם הזה כלל ורצתי להכנס בהם לעולם הבא ולדרוש אותם שם.

ועתה כך אני מסדר את אופן שמיעתכם את סודות התורה, רבי אבא יכתוב כל מה ששומע כי הוא יודע להעלים ולהלביש את הסודות דרך רמז שלא יבינו אותם בני אדם ואפילו חכמי הדור הזה, אלא יהיו מוצנעים למשמרת לדור אחרון, ורבי אלעזר ילמוד ויחזור הסודות בפיו כי ביכולתו להסתיר הסוד בלשון סתום וקצר, ושאר החברים אין להם רשות, רק להרהר בליבם ולא להוציא מפהם. מיד קם רבי אבא מאחורי כתפיו של רבי שמעון וישב במקום הראוי לשמוע ולכתוב ורבי אלעזר יושב לפניו אמר לו אביו קום בני כי צריכה לישיב במקום זה נשמת צדיק גדול שבאה מגן עדן והיא תשב במקום הזה מיד קם רבי אלעזר. נתעטף רבי שמעון בטליתו וישב על מטתו פתח ואמר (תהילים קטו, ז) "לא המתים יהללו יה ולא כל יורדי דומה" לא המתים יהללו יה אין הפירוש על המתים שכבר נפטרו מן העולם אלא על אותם רשעים שבחיהם נקראים מתים כי הקדוש ברוך הוא נקרא חי שהוא חי לנצח והוא שורה בין הצדיקים הנקראים חיים אפילו במיתתם ולא עם אותם הרשעים שנקראים מתים בחייהם, וסוף הפסוק "ולא כל יורדי דומה" דהיינו כל אותם הרשעים שאחר מיתתם הם יורדים ונמסרים בידו של מלאך דומה שרו של גיהנום להיות נידונים שם והם ישארו בגיהנום לעולם ולא יזכו להלל את ה' להוציא את אלו שיורדים לגיהנום לשעה בשביל איזה חטא ואחר קבלת העונש עולים משם והם ראויים להלל את ה' ועם כל זה שונים הם הצדיקים הגמורים הנקראים חיים שהקדוש ברוך הוא רוצה ביקרם ולכן לכבודם באה השכינה מגן עדן.

אמר רבי שמעון כמה שונה שעה זו מאותה שעה של האידרא רבה כי באדרא רבה, נזדמן הקדוש ברוך הוא ומרכבותיו ועתה נתוספה מעלה יתירה כי השכינה נתגלתה כאן ובאה עם נשמת הצדיקים מגן עדן כדי לשמוע סודות התורה שאגלה מה שלא נזדמן באידרא ששם לא באו נשמות הצדיקים מגן עדן והקדוש ברוך הוא רוצה בכבודם של הצדיקים יותר מכבוד עצמו לכן הביא איתו את נשמות הצדיקים מגן עדן ללוות את נשמתו.

מצינו אצל ירבעם בן נבט שהיה עומד על המזבח ומקטר לעבודה זרה והקדוש ברוך הוא המתין להענישו אבל כשהושיט את ידו כנגד עידו הנביא מיד נתייבשה ידו (מלכים א' יג, ד) ועל שעבד עבודה זרה לא כתוב ותיבש ידו אלא על מה שהושיט ידו לעבר עזו הנביא, הרי שהקדוש ברוך הוא חושש על כבוד הצדיקים.

אמר רבי שמעון: הרי רב המנונא סבא נמצא כאן שגם הוא בא עם נשמות הצדיקים [ואתו נקב בשמו שהיה משרש נשמתו] וסביבו שבעים צדיקים כנגד שבעים הסנהדרין שהתייצבו עם משה בפתח אוהל מועד וזה הכבוד נעשה לו לפי שרב המנונא היה ניצוץ מנשמת משה רבינו עליו השלום, והיו חוקקים ומעוטרים בעטרות מרוקמות מעשה חושב וכל אחד משבעים הצדיקים היה מאיר מזוהר זיו עתיקא קדישא דהיינו שקיבלו הארה מעולמות גבוהים מאוד.

בעוד שהיה רבי שמעון יושב אמר לחברים, הרי רבי פנחס בן יאיר חמי בא לכאן מגן עזן לשמוע סתרי תורה, הכינו מקום בשבילו. נודעו החברים שהיו שם כי לא ידעו איה מקום כבודו לכן כולם קמו ממקומם וישבו בירכתי הבית ורבי אלעזר ורבי אבא רק הם לבדם נשארו לפני רבי שמעון כי הם היו צריכים לשמוע היטב כל דבריו.

אמר רבי שמעון באדרא, נמצאנו שכל החברים היו אומרים כי שם היה הסדר שכל אחד מן החברים אמר מאמר אחד, וגם אני אמרתי עמכם, ועתה אני אומר לבדי את כל הסודות שבאדרא זו, וכולם מקשיבים לדבורי בין המלאכים העליונים ובין הצדיקים התחתונים שבאו מגן עזן אשרי חלקי עתה ביום הזה.

פתח רבי שמעון ואמר (שיר השירים ג, יא) "אני לדודי ועלי תשוקתו" כל ימי חיי נתקשרתי ונדבקתי בהקדוש ברוך הוא ולכן עתה בעת הסתלקותי "ועלי תשוקתו" עלי כל חשקו ואהבתו בחשק רב והראיה שכל המחנה הקדוש שלו שהם נשמות הצדיקים באו לשמוע בשמחת לבב דברים סתומים, והמשיך רבי שמעון למסור סודות עליונים ונוראים כמבוא שם בזהר הקדוש.

תיאור פטירתו של רבי שמעון בר יוחאי

אותו היום שנסתלק רבי שמעון לא פסקה האש מן הבית משעה שהתחיל רבי שמעון בגילוי סודות התורה ולא היה מי שמלאו ליבו לגשת אליו לראות אם נתעלף או שכבר נסתלק לפי שהאור והאש היו מסובבים אותו כל אותו היום ואמר רבי אבא נפלנו על הארץ וצעקנו מחמת הצער הגדול.

אחר שנסתלקה האש ראיתי את המאור הקדוש קודש קדשים שנסתלק מן העולם כשהוא מעוטר בטליתו והיה שוכב על צד ימינו ופניו היו שוחקות. עמד רבי אלעזר בנו ונישק את ידי אביו, ואחר שנתאמת שרבי שמעון נפטר, התחילו החברים לבכות על הסתלקות רבם ומאור עיניהם, ורבי אלעזר בנו נפל שלוש פעמים על פני אביו.

קם רבי חייא מהקרקע עליה היו יושבים ובוכים ואמר: עד עתה היה המאור הקדוש מסתכל ומשגיח עלינו ומלמדנו דרכי חיים, עתה אין שהות עוד לבכות ולהספיד כי נטה היום לערוב, אלא מוטל עלינו לעסוק בכבודו כראוי לו, קמו רבי אלעזר ורבי אבא שהם היו החברים החשובים ביותר, ולקחו אותו ממיטתו בכסא המיוחד לזה והולכיכו לחדר אחר כדי לעסוק בסהרתו ובהלבשתו כראוי לכבודו.

הבית נתמלא ריח טוב מבשמי גן עדן שהביאו נשמות הצדיקים אשר באו לקבל את פני רבי שמעון. אחר שנתעסקו בו הוציאוהו במטה מן החדר אל החצר כדי להוליכו אל מקום מנוחתו, ולא עסקו בסהרתו ובהולכתו אלא רבי אלעזר ורבי אבא, והנה רבי שמעון נח נפשיה בכפר מירון וכשרצו להוליכו למקום קבורתו באו גיבורים ובעלי מלחמה מכפר ציפורי למירון לקחת את ארון האלהים בחזקה כדי לקבור אותו במקומם, ובני מירון היו צועקים יחד כנגד בני ציפורי לבל יקחוהו לכפרם.

מיד אחר שיצאה מיטתו של רבי שמעון מהחצר עלתה המטה באוויר השמים ועמוד של אש היה לוהט לפניו, ובעת שהמיטה פרחת באוויר יצאה בת קול מן השמים אשר הכריזה "עולו ואתו ואתכנשו להילולא דרבי שמעון" - היכנסו ובאו והתקבצו לשמחת רבי שמעון שהיה מהלל ומשבח להקדוש ברוך הוא בשמחה על שזכה ליצאת מן העולם בשלימות גמורה ואמרה עוד הבת קול (ישעיה ג, ב) "יבוא שלום ינוחו על משכבותם".

אז נכנסה מיטת רבי שמעון מעצמה למערה בכפר מירון ונשמעה בת קול שיצאה מן המערה "זה האיש מרעיש הארץ מרגיז ממלכות". זהו רבי שמעון שהקדוש ברוך הוא משתבח בו לפני פמליא של מעלה בכל יום, אשרי חלקו בן עזן

העליון ובגן עדן התחתון הרבה אוצרות עליונים שמורים לו למעלה ועליו נאמר כעין שאמר המלאך לדניאל "ואתה לך לקץ" היינו הסתלקות שהיא קץ כל בשה "ותנוח" בקבר עם הצדיקים "ותעמוד לגורלך" היינו שתקום בתחיה לקחת גורלך הניתן לחלקך אחר תחיית המתים, "לקץ הימין" היינו באחרית הימים ויש אומרים בזמן הגאולה. (אדרא זוטא)

חידודים ושאלות ל"ג בעומר

איך היה מותר לרבי שמעון בר יוחאי לאכול מעץ החרובים שנברא במערה הרי היה לו להמתין שלוש שנות ערלה?

1. מאחר שלא היה לו מה לאכול, היה מותר דבר זה משום פיקוח נפש הדוחה כל איסורים שבתורה (מעדני אשר)

- אבל יש לדון בתירוץ זה הרי כיון שברא הקדוש ברוך הוא את האילן כדי שיהא לו מה לאכול, לא מיסתבר שיברא עץ איסור?

2. באילן שנברא בדרך נס אין חיוב ערלה ומעשרות משום שחיובי התורה הם דווקא בדברים שגדלו על פי טבע וכמו שכתב הרד"ק (מלכים ב' ה, ז) שאותו השמן של נס אלישע היה פטור מן המעשרות, וכעין זה מובא בשל"ה (וישב ומובא בפתחי תשובה י"ד סב, ב ובשו"ת משנה שכיר או"ח קל"ה) דבהמה שנולדה ממעשי ניסים אינה טעונה שחיטה.

3. עץ העולה מאיליו ברשות הרבים נחשב הפקר ואין בו חיוב ערלה ובמערה שרבי שמעון היה לא היה שלחם שהרי לא נתכוונו לזכות בו (כך תירץ בדרך אמונה הל' מעשר שני י, ו ועין שו"ת בית יצחק או"ח ס"ח).

4. עץ של חרובין זה לא היה עץ חדש, אלא שהקדוש ברוך הוא הביא ממקום אחר עץ שכבר גדל ג' שנים ועבר שנת ערלה ולכן היה מותר לאכול ממנו (מעדני אשר).

מדוע ל"ג בעומר הוא יום שמחה מה שאין כן ז' אדר שהוא יום תענית שנפטר בו משה רבינו?

הנה החת"ס (תורת משה אמור נט, ד"ה אך לפי ועיין בשו"ת י"ד רל"ג וכן שו"ת שואל ומשיב מהדורא ה' א' ל"ט וכן בשו"ת שם אריה י"ד) כתב דהיכן מצינו לעשות יום מועד ביום סילוק צדיקים, הלא אמרו חז"ל הרי עלי שלא לאכול בשר כיום שמת בו רבו, וכן קשה מהא דבז' אדר מיתת משה רבינו הוא יום תענית ולא ידעתי מקום הילולא. איכא כמה תירוצים:

1. על פי הגמ' (תמורה טז:) אמר רב יהודה אמר שמואל שלשת אלפים הלכות נשכחו באבלו של משה ובמתנתא אלף ושבע מאות וכו' מה שאין כן בפטירת רבי שמעון שגילה הסודות והביא שמחה לעולם (בשם הספרים).

2. לפי שמשה רבינו בכה על יום מותו מטעם שרצה לקיים מצוות התלויות בארץ, נמצא שלא השלים עצמו בעולם מה שאין כן רבי שמעון שהיה שמח ביום מיתתו ועמד וציפה לו כמבואר באדרא (דברי חיים מובא בשו"ת דברי יציב ח"ו סד).

3. מובא בגמרא (שבת לג:) שגורה המלכות על רבי שמעון שיהרג ולכן ישב במערה עד שמת הקיסר ובטלה גזירתו וכזכר לנס שניצול רבי שמעון מחרב רעה ולא נהרג במיתה משונה עשו יום משתה ושמחה על נס הצלתו מחרב המלכות (שו"ת שם אריה או"ח יד' ובשדה חמד ח"ו ע).

איך קיים רבי שמעון מצוות קידוש בשבת וסעודה במערה?

1. כיון שלא יכול לקיים מחמת אונסו אם כן לא נקרא שביטל המצוות (רב פעלים י"ד ח"א ג"ה)

2. אליהו זכור לטוב הביא לחם ויין בעת שהיו צריכים להם שהרי הגיע אליהם פעמים ביום (ספר האשל לרבי שבתי ליפשיץ מח"ס סגולות ישראל).

3. לגבי קידוש אפשר לתרץ שרבי שמעון תלמיד רבי עקיבא הסובר שאפילו אדם שאכל שלק והוא מזונו מברך עליו ברכת המזון כיון שזוהי סעודתו. לפי זה יש לומר שרשאי לקדש על חרובין כמו שמקדשין על פת (שפתי צדיק לה"ק מפליץ ל"ג בעומר אות ה').

- יש לציין דבהגות היעב"ץ (פסחים קיד) כתב שאם אין לו פת ויש לו שאר מאכלים מקדש עליהם שהסעודה קרויה לחם בכל מקום וכל דבר שסועד לחמו היא רשאי בפת (שו"ת אגרות משה או"ח ח"ד מ, כה כתב שחידוש גדול הוא ואין לסמוך על זה שלא מובא באף אחד מהפוסקים וכן אפשר לתרץ על פי המדרש בערבי שמעון שנהפך לתמרים.) (מעדני אשר)

**סיום מסכת "מגילה" ותחילת מסכת "קידושין" ע"י רם היקר בנו של אייל עופרי הי"ו
במסגרת לימוד בישיבת "ברכת חיים" מידי יום 10:00-13:15**

מפגש צעירים מידי מוצאי שבת 21:30-23:30 השבוע התארח בשיעור הרב אבידן סנדרוסי שליט"א

לימוד עם הצעירים מידי ערב 20:00-23:00

שיעור מיוחד מידי יום שני 16:30 בבית הכנסת אליהו הנביא רחוב לוינסקי 44 תל אביב

יעמדו על הברכה

התורמים

שמות

לרפואה שלימה:
אידיט דובה
בת אלקה רות הי"ו

לעילוי נשמת רבינו:
הרב חיים אבישלום
בן בלנקא זצוק"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת:
האישה הצנועה מרת
פנינה בת בלנקא ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת:
הרבנית
צפורה בת טובה ע"ה
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת:
ויולט טוינה בת תפחה ודוד ז"ל
נפטרה י"ח תמוז תש"פ
שלמה טוינה בן דבורה ודוד ז"ל
נפטר ט"ו אלול תש"פ
ת.נ.צ.ב.ה

להנצחות ולהקדשות

במיל:
b5448622@gmail.com
:sms-ב
054-4843340